

Retop ved den parlamentariske Regjering er det absolut nødvendigt at have Stabilitet i Administrationen, og selv om man Tusinde Gange opstiller den nævnte Theori, vil det vise sig at være billigt, at de Mænd, som bestikkes til Ministre, kunne staffe sig den fornødne Underretning og den fornødne Hjælp hos Mænd, der kjende Forretningerne fra Ende til anden. Det er sagt, at Departementschefen kunde være en Hindring for en Minister, og jeg tør ikke benægte, at der kunde være en Minister, som var svag nok dertil, samt en Departementschef, som var stærk nok dertil, men jeg tilstaaer, at jeg ikke har gjort den Erfaring, og Ministeren har jo altid et Middel til at værge sig i saa Henseende, nemlig Afstedigelse. — Det næste Punkt, som har fremkaldt nogen Debat, er Spørgsmaalet om Fuldmægtigene. Det hænger imidlertid sammen med den hele Ordning af dette Forhold, som er gjort gjældende i Loven af 31te Marts 1860, og som har været Mønstret for nærværende Lovforslag, at Fuldmægtigene i Ministerierne indtage en ganske betydelig Plads, idet de paa en Maade, men ogsaa kun paa en Maade, fungere som Contoirchefer, hvilket man jo ogsaa har erkjendt ved at fastsætte de saakaldte Expeditionshonorarer. Naar Forretningerne skulle samles i store Contoirer, i større Genheder, er det den eneste Maade, hvorved det gjøres muligt for Contoircheferne at overkomme alt det Arbejde, der paalægges dem, at de have Hjælp af paalidelige, vel oplyste og vel instruerede Mænd. Et af de væsentligste Midler til at undgaa „Omsvøbene“ er, mine Herrer, at samle Forretningerne saameget som muligt under større Genheder, men dette kan, som sagt, ikke skee, undtagen man giver dem, der staae i Spidsen for Forretningerne, en paalidelig og vel oplysende Hjælp; en saadan have de nu og skulle de efter Forslaget ogsaa i Fremtiden have i Fuldmægtigene. Jeg skal desuden fremføre en anden Betragtning, som jeg er vis paa ikke vil falde til Jorden her i Thinget, og det er den, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Ven-

ger) gjorde gjældende igaar, nemlig at der er Ingen, som de senere Aars Begivenheder ere gaaede mere ud over end Embedsstanden. Ingen har mere end f. Ex. jeg haft Veilighed til at vide, hvor mange Gange man, for at fremtvinge Forholdenes Ordning overensstemmende med Omstændighederne, har været nødsaget til at være ubillig haard imod mange af Embedsmændene, fordi det ikke har kunnet være anderledes. Naar De derhos betænke, at Embedsmændenes Antal indskrænkes saameget, som det nu vil skee, naar de underordnede Stillinger bortfalde, er det da urimeligt, at en Embedsmænd, naar han er naaet saa høit op, at der betroes ham en Fuldmægtigplads, faaer Ansættelse? Dette har ikke alene Indflydelse paa selve Fuldmægtigens Stilling, men paa hele Embedsmændenes Stilling, thi jo mere man affærrer dem Muligheden af at komme frem, jo mere man formindsker Embedspladserne, og jo sildigere der altsaa aabnes dem Mulighed for at komme i Ansættelse, desto sildigere blive de pensionsberettigede, og desto ringere bliver deres fremtidige Pension. Der kan ikke noksom lægges Vægt paa paalidelige og dygtige Fuldmægtige; thi det er ikke Mundsvær, naar der staaer i Motiverne, at der ligger en særlig Betydning i, at Ministeriernes Expeditioner og navnlig deres Resolutioner affattes med Correcthed og Tydelighed. Det er ikke her Haandskriften, hvorpaa det kommer an, men det kommer an paa, at Mænd, der ere inde i de Ting, som de skulle have med at gjøre, og som have en saadan Opdragelse og Dannelse, at man veed, at enhver Ordre, der gives dem, kan faae et correct Udtryk, have sig til Raadighed; thi dette danner saa at sige Grundlaget for den hele administrative Ret. Jeg vil saaledes ikke see mig istand til at kunne undvære disse Embedsmænd som fast ansatte. Der er ligeledes ført en Debat om Sædtillægget. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) har ganske Ret i, at de Indvendinger, der nu fremføres imod det, slet ikke ere andre end de,